

Kámen

Bohumil Matějovský

Jeho obličej byl ztrhaný. V očích měl podivnou úzkost a celkově působil nesmírně unaveným dojmem. Jakoby to snad ani nebyl on.

Kdyby ho Roman neznal, kdyby ho dnes viděl poprvé, hádal by mu přinejmenším šedesát let.

„Proboha... co se ti to stalo, Milane?“ neubráníl se úžasu. „Vypadáš strašně, člověče.“

Rozhlédl se jako plaché zvíře, které cítí ve své blízkosti predátora.

„Já... zažil jsem něco strašného,“ zašeptal po chvíli. Pak sáhl do kapsy a vytáhl malý, ohlazený kámen. „Tohle mě málem stálo život... tenhle mizernej šutr...“

Přeskočilo mu, pomyslel si Roman. Nebo se dal na chlast.

„Co to je?“

„Já nevím. Dal mi to jeden chlap... chtěl se toho zbavit. Tenhle kámen má v sobě úžasnou moc.“

Jeho hlas náhle zjhl. Něžně obracel kámen ve svých mozolnatých rukách.

„Dokáže do sebe vstřebat všechno zlo, které je kolem tebe. Všechny tvoje starosti i strachy. Všechny špatné myšlenky i nálady. Až zůstane jenom to krásné a čisté a ty se pak cítíš jako znovuzrozený. Je to tak nádherný pocit... tak osvobozující stav...“

Hlas se mu chvěl dojetím. V očích mu však pořád zůstávala skrytá hrůza.

„Promiň, ale nevypadáš zrovna jako někdo znovuzrozený,“ neodpustil si Roman poznámku.

„Já vím... nevěříš mi,“ zašeptal Milan. „Problém je, že musíš umět včas vystihnout správný okamžik, než kámen tím vším nasátým zlem zčerná. Jakmile ztratí svou světlou barvu, tak ztmavne a pak... pak už ti nedodává

sílu, ale naopak v tobě všechny ty zlé myšlenky začne probouzet. Musíš ho potom předat dál... někomu jinému... vezmi si ho. Tobě teď neublíží.“

Roman se shovívavě usmál a uchopil kámen do dlaně.

Stačilo však držet ho jen malou chvíli, aby pocítil zvláštní, konejšivé teplo a hřejivý pocit, který začal proudit celým jeho tělem.

„Už to cítíš?“ třásl se Milan. „Vnímáš jeho sílu?“

„Hřeje mě do dlaně,“ přikývl Roman. „Nějaká anomálie... možná to bude zbytek nějakého meteoritu,“ snažil se logicky zdůvodnit ten podivný proces.

„Víš, kamaráde... já jsem ten správný okamžik včas neodhadl. Nechal jsem kámen zčernat a on pak všechnu tu nashromážděnou negativní energii vyzářil v mé blízkosti. A já málem udělal něco strašného. Přitom... nedokážu jenom tak ho někam zahodit. Jde jen o to, naučit se ho správně používat. Nech si ho... ale dej si dobrý pozor na ten správný okamžik.“

Roman soustředěně obracel podivný kámen v dlaních. Stále vnímal jeho hřejivou energii.

„Zažiješ nádherné chvíle, uvidíš,“ šeptal mu za zády Milan. „Podívej, jak je teď zase nádherně světloučký...“

Doma usedl na židli u okna a prohlížel si kámen lupou.

Jemňounce pórovitý povrch a sotva znatelné modré žilkování vytvářelo z jeho struktury opravdu zvláštní objekt. Musel přiznat, že od okamžiku, kdy měl kámen u sebe, vnímal příjemnou a pozitivní energii. Cítil se uvolněnější a klidnější než kdykoli předtím.

Co je tohle za zvláštní magii, pomyslel si. Ale když existují léčivé byliny, léčivé vodní prameny, léčivé stromy... proč by nemohl existovat i léčivý kámen?

Nakonec ho ukryl do kapsy. Když se vrátila žena z práce, nic jí neřekl. Nechtěl, aby si myslela, že je snad blázen, který naletí na kdejaký nesmysl.

Uplynuly dva dny.

Měl kámen pořád u sebe. A cítil se skvěle. Postupně ho přestávaly trápit věci, které mu předtím ztrpčovaly život. Jakoby najednou dokázal řešit věci mnohem klidněji a s přehledem.

Podobné změny pozoroval i na své ženě. Jak byla nevědomky vystavena blízkosti kamene, byla najednou veselejší, bezstarostnější a dokonce začala v dobrém mluvit i o lidech, kterým předtím nemohla přijít na jméno.

Je to pravda, uvědomil si s úžasem.

Kámen začal polykat všechno zlo, které bylo v jeho domově přítomno.

Všiml si, jak kámen působí na lidi, kteří k nim chodili na návštěvu.

Bylo zajímavé pozorovat jejich reakce.

Jeho švagr – nerudný chlapík, který při každé příležitosti nadával na politiku a na poměry, byl najednou jako vyměněný. Popíjel kávu, vyprávěl o nějakém cestopise, který včera viděl v televizi a neustále se přitom usmíval.

„Jakoby se mi trochu točila hlava,“ řekl náhle. „Nenasypali jste mi do kafe nějakou rohypnol?“ zasmál se.

Roman však o zvláštním vlivu toho kamene mluvit nechtěl.

Kámen zůstával i v dalších dnech stále světlý. Výrazněji však začal tmavnout v okamžiku, kdy ho Roman začal nosit do práce a do ulic.

Vysvětlení se nabízelo samo.

Kámen přece vysával negativní energii z lidí, kteří byli v jeho blízkosti. A těch lidí bylo najednou až příliš. Mohli mezi nimi být i jedinci zatížení velkými hříchy a zločiny. Na jeden jediný kámen toho asi bylo už příliš.

Asi po týdnu kámen viditelně ztmavnul. Byl teď temně šedý. Modré žilkování se ztratilo.

Nesmím ho nechat zčernat, vzpomněl si na Milanovo varování. Zítra ho předám dál... dnes ještě ne... dnes si ještě užiju jeho magické a osvobozující energie...

Jenže představa, že se kamene bude muset vzdát, byla najednou tak bolestivá.

Neuvědomoval si už tu závislost.

Možná pozítří, uklidňoval sám sebe. Možná kámen ještě pár dnů vydrží...

Kámen zčernal ještě téže noci.

Probudila ho bolest v hlavě. Jakoby mu někdo vrážel do mozku ostrý klín.

Otevřel oči a zamžoural do tmy.

Zdalo se mu, že všude kolem vidí přízraky. A taky slyšel podivné zvuky. Zmatenou směsicí lidských hlasů. Jakoby však ani nepřicházely zvenčí – měl spíše pocit, že vycházejí přímo z jeho hlavy. Vlastně to ani lidské hlasy nebyly. Spíše sténání, kňourání, zoufalé skřeky. Chvillemi to připomínalo kvílení meluzíny.

Bylo to k zbláznění.

Rozsvítil lampičku, sáhl pod polštář a nahmatal kámen.

Byl černý jako nejhlubší noc. Černější než dno prastaré bažiny.

Právě v téhle chvíli se kámen zbavil všeho zla, které v posledních dnech nasál. Místnost byla naplněna tíživou, zlověstnou atmosférou. Nedokázal tomu už nijak čelit.

Vjel do něj nezvladatelný vztek. Najednou se mu chtělo všechno rozbít. Jeho mysl se naplnila strašlivou nenávistí.

Místností se začal ozývat řinkot rozbíjeného nádobí a praskot lámaných židlí. Jeho zuřivost se stále stupňovala.

Koutkem oka zahlédl vyděšenou ženu, která na něho cosi křičela. Chtěl ji udeřit, ale nějak se té ráně vyhnula a pak s křikem utekla z pokoje.

Musím se těch démonů zbavit, napadlo ho v kratičkém záchvěvu zbytku zdravého rozumu.

Musím něco udělat... zastavit to...

Škrtl zapalovačem a roztřesenou rukou přidržel plamínek pod záclonou.

Během okamžiku byla v jednom plameni.

Začal se bláznivě smát. Pohled na tu zkázu mu dělal dobře. Ano, všechno to zlo teď naráz spálí... sežehne ty běsy plamenem.

Měl v sobě najednou zlobu a nenávisť všech těch lidí, které v posledních dnech potkal. Dusilo a ochromovalo to jeho mysl.

Žár ohně začal polykat místnost.

A on se tomu pořád jenom smál.

Probíral se spáleništěm starým několik dní, a snažil se najít něco, co by bylo ještě k užítku.

Nikdo už to tady nehlídal. Nebylo co.

Neměl stálý domov. Spal, kde se dalo. K pořádnému jídlu se dostal jen zřídka. Proto nedokázal pochopit toho šíleného chlapa, který prý tenhle svůj dům sám zapálil.

Jak se holí přehraboval v popelu, mezi zbytky pokrouceného kovu a střepů objevil zaoblený kámen.

Vzal ho do dlaní a otřel od sazí. Kámen měl krásnou světlou barvu.

Chvilí uvažoval, k čemu asi mohl sloužit. Na kulečnickovou kouli byl málo kulatý. Možná to bylo těžítko, pomyslel si nakonec.

Už ho chtěl znovu hodit zpátky do popela, když ucítil v dlaních příjemné teplo. Ten světlounce zbarvený kámen ho začal hřát.

A on miloval teplo. Chladu a zimy si za studených nocí užil na lavičkách v parku až dost.

Není přece možný, aby to ještě bylo rozhicovaný od toho požáru, pomyslel si udiveně.

Nakonec ukryl kámen do kapsy svého otrhaného kabátu.